

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/35371 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 22 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 4 juli 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 januari 2007, verzonden op 23 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 2 klaagt appellant dat - samengevat weergegeven - de rechtbank bij de beoordeling van zijn beroepsgrond met betrekking tot schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) ten onrechte heeft volstaan met verwijzing naar een eerdere uitspraak in de asielprocedure. Appellant meent dat de rechtbank ook in deze procedure aan die verdragsbepaling had dienen te toetsen, aangezien zich in de tussentijd nieuwe feiten en omstandigheden kunnen hebben voorgedaan.

2.1.1. Bij uitspraak van 13 februari 2006 heeft de rechtbank het beroep tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de afwijzing van de aanvraag van appellant om toelating als vluchteling ongegrond verklaard. Tegen die uitspraak stond geen hoger beroep open.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank bij haar beoordeling van het beroep op artikel 3 van het EVRM overwogen dat reeds bij de uitspraak van 13 februari 2006 door de rechtbank is overwogen dat terugkeer naar Kosovo niet tot een schending van deze verdragsbepaling leidt. Voorts heeft zij in de aangevallen uitspraak overwogen dat gesteld noch gebleken is dat de situatie thans aanleiding zou geven tot een ander oordeel.

2.1.2. Uit deze overwegingen blijkt dat de rechtbank niet heeft volstaan met verwijzing naar de uitspraak van 13 februari 2006, maar dat zij vervolgens heeft gezien of hetgeen appellant in beroep met betrekking tot de ongewenstverklaring heeft aangevoerd, aanleiding geeft tot een ander oordeel. Voor het oordeel, dat de rechtbank niet aan artikel 3 van het EVRM

heeft getoetst, bestaat dan ook geen grond.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen voor het overige is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

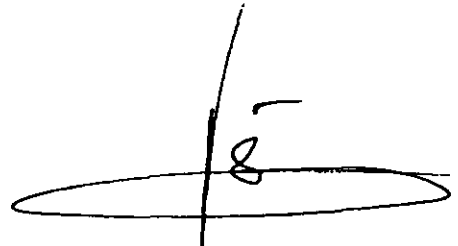
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 mei 2007

295

Verzonden: **21 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevensittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/35371

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
burger van de Unie van Servië en Montenegro,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. W. Spijkstra, advocaat te Oosterwolde,

en

DE MINISTER VAN JUSTITIE, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.M. Pascha, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij besluit van 16 maart 2005 is eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard.

1.2. Eiser heeft daartegen op 13 april 2005 op nader aan te voeren gronden bezwaar gemaakt. De gronden van bezwaar zijn op 29 juni 2005 ingediend. Bij beschikking van 4 juli 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepschrift van 4 augustus 2005 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 9 januari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en een tolk. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 05/35371

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser is ongewenst verklaard omdat uit een uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 3 maart 2005 is gebleken dat hij:

- bij onherroepelijk geworden vonnis d.d. 27 augustus 2002 door het Gerechtshof te Arnhem wegens een misdrijf (artikel 310 Wetboek van Strafrecht, hierna; WvSR) is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van vier weken; en
- bij vonnis van 3 oktober 2003 van de politierechter te Arnhem wegens een misdrijf (artikel 310 en 311 WvSR) is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken;

Eiser is derhalve bij herhaling veroordeeld voor een misdrijf en vormt, volgens verweerder, een gevaar voor de openbare orde, terwijl hij geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel 1 Vw 2000 heeft.

Eiser is op 11 juni 2003 op een voornemen tot ongewenstverklaring gehoord door de korpschef van politieregio Gelderland-Midden. In dit gehoor heeft hij, blijkens het proces verbaal van 17 juni 2003, aangegeven dat hij heeft begrepen waarom hij ongewenst is verklaard. Ook heeft hij aangegeven dat hij in Duitsland evenmin welkom is omdat hij daar een gewapende overval heeft gepleegd waarvoor hij een gevangenisstraf heeft uitgezeten van twee jaar. Eiser heeft tenslotte aangegeven dat hij niet terug kan keren naar Servië en Montenegro en dat hij in Nederland wil blijven.

In bezwaar is namens eiser betoogd dat hij ten onrechte niet in het Servo-Kroatisch is gehoord op het voornemen. Voorts is aangegeven dat eiser niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Eiser behoort tot de minderheidsgroep der Gorani en is afkomstig uit Kosovo. De UNHCR is van mening dat Gorani niet gedwongen terug kunnen keren naar Kosovo. Er zou nog steeds sprake zijn van intimidatie en pesterijen, alsmede van gewelddadigheden jegens de Gorani. De ongewenstverklaring is derhalve strijdig met artikel 3 van het EVRM.

In het bestreden besluit zijn de bezwaren van eiser ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder gewicht toegekend aan de aard en ernst van de strafbare feiten, alsmede de door eiser zelf genoemde omstandigheid dat hij in Duitsland voor een gewapende overval een gevangenisstraf heeft uitgezeten en ook daar niet meer welkom is.

Hetgeen door eiser is aangevoerd is, volgens verweerder, onvoldoende om ongewenstverklaring achterwege te laten. In dat verband heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM in verband met het feit dat hij tot de Gorani behoort. Uit een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 oktober 2003 blijkt dat de veiligheidssituatie van de Gorani bevredigend is te noemen. Uit een UNHCR rapport van juni 2004 blijkt voorts dat de Gorani in de praktijk weinig beperkingen ondervinden in de toegang tot voorzieningen.

Verweerder heeft tenslotte het feit dat eiser niet in het Servo Kroatisch is gehoord niet van belang geacht. Eiser is in het Duits gehoord, een taal waarvan hij heeft aangegeven dat hij die goed spreekt en verstaat. Verder heeft eiser tijdens het verhoor aangegeven dat hij heeft begrepen wat er is bedoeld.

2.2. In beroep heeft eiser herhaald dat hij had moeten worden gehoord in het Servo Kroatisch. Aangegeven is dat eiser, nu dit niet is gebeurd, ernstig in zijn belangen is geschaad en het gehoor als niet gehouden beschouwd moet worden. Verweerder heeft zich dan niet gehouden aan zijn hoorplicht, hetgeen reeds voldoende reden vormt voor een vernietiging van het bestreden besluit.

Voorts is herhaald dat eiser als Gorani het risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, indien hij gedwongen wordt terug te keren.

2.3. Ter zitting is van de kant van eiser, in aanvulling op de beroepsgronden, nog het volgende aangevoerd. Allereerst is een beroep gedaan op de motie Bos c.s. van 30 november 2006. Volgens eiser zijn slechts veroordelingen wegens zeer zware strafbare feiten uitgezonderd van het uitzettingsverbod dat deze motie beoogt. Eiser zou dan ook volgens deze motie niet uitgezet mogen worden. Voorts is ter zitting aangevoerd dat tot 1 november 2004 een minder stringent beleid werd gevoerd t.a.v. ongewenstverklaring, zulks op grond van het tot dan geldende artikel 6.5 Vb 2000. Dit artikel is zonder toelichting geschrapt uit het Vb 2000, waarna verweerder vaker tot ongewenstverklaring over pleegt te gaan.

Beoordeling van het beroep

2.4. Op grond van artikel 67, eerste lid, onder c van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l van de Vw 2000. Ingevolge het in hoofdstuk B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) neergelegde beleid kan een vreemdeling onder toepassing van vorengenoemd artikel van de Vw 2000 ongewenst worden verklaard in geval de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf terzake van een misdrijf is opgelegd, waarbij ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, dan wel hij een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.5. De rechtbank overweegt allereerst dat de door eiser onder rechtsoverweging 2.3 genoemde beroepsgronden voor het eerst ter zitting zijn aangevoerd, zodat zich de vraag voordoet of eiser deze grieven niet eerder in de procedure had kunnen inbrengen. Met betrekking tot het beroep op de motie Bos moet worden geoordeeld dat dit feit zich pas vlak voor de terechtzitting heeft voorgedaan. Evenwel kan deze grief niet tot het beoogde doel leiden, aangezien de motie Bos betrekking heeft op uitzettingen van personen die in de laatste fase van het project Terugkeer zitten. Gesteld noch gebleken is dat eiser tot die categorie behoort. Bovendien worden ongewenstverklarde vreemdelingen in deze motie uitgezonderd van een uitzettingsverbod. Met betrekking tot hetgeen is aangevoerd met betrekking tot het vervallen artikel 6.5 Vb 2000, is de rechtbank van oordeel dat eiser deze grief eerder had kunnen aanvoeren dan pas ter terechtzitting, wat daar overigens ook van zij. Partijen verschillen immers niet van mening dat ten tijde in geding artikel 6.5 Vb 2000 niet meer gold.

2.6. Uit het vorenstaande volgt dat verweerder in beginsel bevoegd was om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 67, eerste lid onder c Vw 2000. Wat partijen ten slotte verdeeld houdt is de vraag of verweerder bij de voorbereiding van het besluit in primo onzorgvuldig heeft gehandeld door eiser niet in het Servo Kroatisch te horen en de vraag of met het bestreden besluit artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

Zaaknummer: Awb 05/35371

blad 4

2.7. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Eiser is gehoord in het Duits. Geenszins is gebleken dat hij deze taal niet machtig zou zijn. Eiser heeft, blijkens het proces verbaal van dit gehoor, ook verklaard zeer goed Duits te spreken en te verstaan. Onder die omstandigheden mocht verweerder er van afzien om eiser in het Servo Kroatisch te horen. Deze grief van eiser wordt derhalve verworpen.

2.8. Ten aanzien van eisers stelling dat hij bij gedwongen terugkeer een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geconstateerd dat reeds bij uitspraak van 13 februari 2006 in de zaak met het registratienummer 05/12083 door de rechtbank is overwogen dat terugkeer naar Kosovo niet tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Gesteld noch gebleken is dat de situatie thans aanleiding zou geven tot een andere oordeel.

Ook overigens is gesteld noch gebleken dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen.

2.9. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.10. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 22 januari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 23 JAN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationsweg 94, 9201 GR Drachten

tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49

e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

Per telefax 070-3651380
en per post

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's - Gravenhage

Drachten, 20 februari 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1051-C	20 FEB 2007
ZAAKNR.	
AAN: V2	
BEHANDELD DD:	PAR:

Inzake : /Staat
Dossiernr. : 2000.215
Uw. Ref. :

Geachte Heer, Mevrouw,

In bovenvermelde zaak doe ik u bijgaand toekomen een appelschrift d.d heden en de uitspraak in beroep d.d 22 januari 2007, verzonden op 23 januari 2007

Hoogachtend,

Mr. W. Spijkstra

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Zaaknummer:

Appelschrift

Inzake:

Geboren op burger van de Unie van
Servië en Montenegro

Appellant

Wonende te _____ aan de _____ te dezer
zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te 9201 GR te
Drachten aan de Stationsweg nr.94, ten kantore van Mr.
W. Spijkstra, advocaat en procureur;
Advocaat, Mr. W. Spijkstra, kantoorhoudende te 9201 GR
Drachten aan de Stationsweg nr.94 , die hierbij verklaart
door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot
indiening van dit appelschrift.

Contra:

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
Verweerder

Gemachtigde: Mr. H.M Pascha, gemachtigde te departemente.

Achtergronden

1.

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te Den Haag (nevenzittingsplaats Groningen) van 22 januari 2007, verzonden op 23 januari 2007 (prod.1) ontvangen op 24 januari 2007, in welke zaak de Rechtbank zijn op 4 augustus 2005 ingesteld beroep tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 4 augustus kenmerk IND 0009.30.8014, ongegrond heeft verklaard.

Procedure

2

Verweerder heeft bij besluit van 16 maart 2005 appellant op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vreemdelingenwet ongewenst verklaard. Appellant heeft op 13 april 2005 tegen de bovengenoemde besluit op nader aan te voeren bezwaar gemaakt. De Gronden van het bezwaar zijn op 29 juni 2005 ingediend. Bij

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

beschikking van 4 juli 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij brief van 4 augustus 2005 heeft appellant tegen hier voor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 9 januari 2007. Bij uitspraak van 22 januari 2007 heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Grieven

3.

Grief I :

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, op pagina 4, punt 2.7 van haar uitspraak d.d 22 januari 2007, het volgende overwogen : “

2.7

De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Eiser is gehoord in het Duits. Geenszins is gebleken dat hij deze taal niet machtig zou zijn. Eiser heeft blijkens het procesverbaal van dit gehoor, ook verklaard zeer goed Duits te spreken en verstaan. Onder die omstandigheden mocht verweerder er van afzien om eiser in het Servo Kroatisch te horen. Deze grief van eiser wordt derhalve verworpen.”

Toelichting.

Appellant is van oordeel dat de uitspraak d.d 22 januari 2007 in strijd is met het recht en met name artikel 4:7 en 4:8 Awb en artikel 6 EVRM

Door appellant in het Duits te horen en dat uit het proces verbaal verhoor ongewenstverklaarde veemdeling van 17 juni 2003 niet blijkt dat zowel verbalisant H. Volgers als appellant de taal Duist voldoende machtig zijn om in hun eigen taal te kunnen vertalen is appellant van mening dat hij in zijn belangen ernstig is geschaad. Het feit dat het Duits van zowel appellant als de verbalisant H. Volgers niet in hun moedertaal spreken geeft al genoegzaam aan dat appellant niet op een zorgvuldige wijze is gehoord. De zin : “ Het ken net “ heeft voor de twee Nederlandse talen al twee totaal verschillende betekenissen. Voor een buitenlander is dat dus moeilijk te begrijpen. Dergelijke problemen doen zich ook voor als gehoor in een taal die voor de twee personen niet de moeder taal is

3.

Grief II :

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, op pagina 4, punt 2.87 van haar uitspraak d.d 22 januari 2007, het volgende overwogen : “

2.8

Ten aanzien van eisers stelling dat hij bij gedwongen terugkeer een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geconstateerd dat reeds bij uitspraak van 13 februari 2006 in de zaak met het

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

registratienummer 05/12083 door de rechtbank is overwogen dat terugkeer naar Kosovo niet tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Gesteld nog gebleken is dat situatie thans aanleiding zou geven tot een ander oordeel.

Toelichting

Appellant is van oordeel dat de uitspraak d.d. 22 januari 2007 in strijd is met het recht en met name artikel 3 EVRM. Appellant heeft in zijn bezwaarschrift al gesteld dat de UNHCR van mening is dat leden van de van minderheden in Kosovo, waaronder de Gorani waartoe appellant behoort, niet gedwongen kunnen worden teruggestuurd naar Kosovo. In het beroepschrift is deze stelling nader onderbouwd. Appellant is van mening dat er te allen tijde aan artikel 3 EVRM getoetst dient te worden. Artikel 3 EVRM is absoluut. Appellant wil hierbij wijzen op een uitspraak van het Europees Hof van 29 juni 2004, samenvatting EHRM, 6276/03, 6122/04, (Iran). De klacht m.b.t. de schending van artikel 3 EVRM bij een uitzetting naar Iran wordt als kennelijk ongegrond niet ontvankelijk verklaard. Het Hof is niet overtuigd dat verzoeker als gevolg van het vertrek van zijn vader naar Nederland en zijn deelname aan de studenten demonstraties van juli 1999 momenteel met achterdocht wordt gezien door de autoriteiten. Wegens de niet-ontvankelijkheid komt het Hof niet toe aan een oordeel over artikel 4:6 Awb en artikel 3 EVRM. Wel merkt het Hof op dat uit jurisprudentie blijkt dat bij dreigende schending van artikel 3 EVRM artikel 4:6 Awb niet hoeft te worden toegepast. De rechter moet dus aldus toch over artikel 3 EVRM oordelen, ook al heeft de rechter in de asielprocedure al over artikel 3 EVRM geoordeeld. In de tussentijd kunnen zich nieuwe feiten en omstandigheden hebben voorgedaan. Verwijzen naar een eerdere uitspraak in de asielprocedure is onvoldoende.

Appellant verzoekt Uw afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, d.d. 22 januari 2007 te vernietigen en het beroep van appellant d.d. 4 augustus 2005 tegen de beschikking van verweerder d.d. 4 juli 2005 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de kosten in beide instanties.

Conclusie

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 22 januari 2007, registratienummer AWB 05/35371) en gegrondverklaring van het door appellant op 4 augustus 2005 ingestelde beroep tegen de beschikking van 4 juli 2004 het bezwaar van 13 april 2005 tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 16 maart 2005 om appellant ongewenst te verklaren.

Drachten, 20 februari 2007

Mr. W. Spijkstra